

РОЗДІЛ 1

Я поспішаю тротуаром, пролітаю повз дизайнерські бутики, крамниці з розкішними товарами та модну художню галерею. За кілька кварталів, у самому центрі міста, розкинувся кампус підготовчої школи Вітмена. Скляний екстер'єр головної будівлі виблискує в ранковому світлі, а довкола великого фонтана перед входом зупиняються машини, щоб висадити дітей, які, на відміну від мене, можуть потрапити в клас до дзвінка о восьмій п'ятнадцять (для тих, хто запізнився).

Запізнюся чи ні, але їй мені слід прямувати до школи.

Натомість я зупиняюся перед невеличкою облупленою халупою, яку, здається втиснули між двома великими й набагато красивішими спорудами. На вищівій вивісці біля входу написано «Мінімаркет «У Марко»».

Затримавшись на мить, щоб перевести дух, я дістаю телефон і знову слухаю голосове повідомлення.

Голосове повідомлення від Елсі:

Приходь до «У Марко» перед школою.

Терміново!

Якщо я щось і дізналася про Елсі Родрігес за перший рік навчання в одному класі, то це те, що вона здатна перебільшувати. Коли я кажу: «Надзвичайна ситуація», варто повірити, що сталося щось серйозне. Але Елсі — то цілком інша історія: її слова про надзвичайну ситуацію можуть означати, що запізнюється кур'єр із запчастинами до робота для її останнього наукового проекту.

У будь-якому разі, бути найліпшими подругами означає приходити одна одній на допомогу, хай там що станеться, навіть якщо доведеться зіпсувати мій рекорд з ідеального відвідування. Мушу додати, я б установила його в п'ятницю, але треба було компенсувати той січневий день, коли несподівано випав сніг.

Я заходжу до крамниці. Якщо зовні будівля має сумнівний вигляд, то всередині ще гірше. Тьмяне освітлення, достатнє, щоб побачити ділянки облупленої фарби на стінах. Припускалося, що це крамниця, де продають напої та перекуси, але щоразу, коли я купувала там щось, воно було протерміноване. Думаю, той холодильник із содовою взагалі ніколи не працював.

А я вже казала, що в крамниці завжди був відчутний слабкий запах тухлих яєць? Так, завжди.

Я шморгаю носом і проходжу рядом солодошів. Попереду якийсь бідака, не надто вражений асортиментом чипсів. «Як і я, містере». Прошмигну повз нього і прямую до каси.

За прилавком — кремезний лисий здоровань у футболці «У бійці перемагає сила». Він звукує очі, коли я наближаюся.

Я теж примружуюся. Враз його голова та шия вкриті жмутами яскраво-рудого хутра, а зі щелепи стирчать два вигнутих ікла.

Але потім я кліпаю — і він знову має вигляд людини. Ось у чому перевага дорожчих чарів — навіть мої краплі для очей «Справжній зір» діють лише кілька секунд, перш ніж маскувальний засіб знову спрацьовує. Мабуть, щось із повсякденної колекції Віві ЛаБум «Міське маскування».

Я прокашлююсь і ввічливо питаю:

— Можна скористатися вашою вбиральнею?

Здоровань схрещує м'язисті руки, роздивляється мене, а потім буркає:

— Чого б це я мав тобі дозволити?

Я всміхаюся і закрочую очі.

— Та годі, Малюче. Я вже запізнилася до школи.

Усмішка повільно розпливається обличчям Малюка, і він вибухає дзвінким сміхом.

— Ні «Привіт!», ні «Як твій день?»... Одразу: «Дай мені ключа».

— Будь ласка, — прошу я.

— Гаразд, гаразд. Усе що завгодно для людини-друга.

Нахиливши голову, я перехожу на шепіт:

— Просто доводжу до відома, що зазвичай ми не називаємо одне одного людьми.

Малюк чує лису голову, розгублені очі на мить стають яскраво-жовтими, а тоді знову набувають звичного вигляду.

— Але чому? Ти ж таки людина?

Я киваю.

— Просто... ми припускаємо, що зустрічаємо тільки людей, тому і згадувати про це не треба.

Його плечі раптом хилиються.

— Стільки всього потрібно пам'ятати, щоби вписатися у людський світ.

— Розберешся. — І я підбадьорливо поплескую його по плечу.

Малюк киває і тягнеться під прилавок. Я простягаю до-
лоню, і він кладе на неї ключ від вбиральні.

— Ем-м, вибач? — Бідака, що стояв тут до мене, виходить
із-за стелажа з чипсами. — Я ж кілька хвилин тому питав
про туалет, і ти казав, що він не працює.

Малюк супиться.

— Не працює для тебе. І в чудовому стані для неї. Є пи-
тання?

Хлопець, мабуть, збирався протестувати, але нелюдське
гарчання Малюка, схоже, змусило його передумати.

— Обережніше, — тихо каже мені Малюк. — Він скидаєть-
ся на спостерігача.

Я прикушую губу. Спостерігачі — це прихильники думки,
що у світі є щось більше, ніж здається на перший погляд.
Вони вважають, що існує величезна всесвітня змова з метою
приховати той факт, що надприродні істоти з міфів та легенд
реальні й потайки живуть серед нас.

У цих осіб повсюди вебсайти, чати та прихильники. Спо-
стерігачі прагнуть знайти докази, щоб довести всьому світо-
ві свою правоту. Можливо, саме тому один такий містер
і валандається біля невеличкої крамнички, яка *насправді*
нею не є.

Здебільшого люди сприймають спостерігачів як прибіч-
ників теорії змови й не звертають на них уваги. Але мені
таки треба сприймати їх серйозно не тільки тому, що вони
мають рацію, але й тому, що й сама належу до організації,
Бюро надприродних справ, яка докладає всіх зусиль, аби
докази, що їх так відчайдушно намагаються знайти спосте-
рігачі, ніколи не впливли.

Звісно, озирнувшись через плече, бачу, що той тип не
зводить з мене погляду. Він риється в кишенях, шукаючи
телефон, а потім нахабно записує нас!

— Можеш відвернути його увагу? — шепочу Малюку.

— У цьому я мастак, — широко всміхнувшись, відповідає той і виходить із-за прилавка. Він розкидає руки та вигукє: — Вітаю, сер! Ви щасливий переможець!

Чоловік непевно супить брови, а Малюк бере його м'язистою рукою за плече та веде до прилавка.

— А-але я не брав участі в жодному конкурсі... — Бідака шалено мотає головою, намагаючись знайти мене, але я вже прошмигнула у прохід із солодощами й прямую до туалету в затильній частині крамниці.

Я ігнорую величезну вивіску «Не працює» на дверях і вставляю ключ у замок. Потім ще раз озираюсь переконатися, що все чисто.

Спостерігач похмуро дивиться на Малюка.

— Кажеш, я виграв... відро для швабри?

— Якісне відро для швабри, — уточнює Малюк. — Ним стільки разів користувалися, а воно досі не протекло.

Я вишкіряюся й повертаю ручку дверей.

Справжній мінімаркет «У Марко», що за цими дверима, не просто крамниця іншого типу — це практично інший світ. «Вишукані десерти Марко» доступні лише надприродній громаді міста — тобто не потрібно ані маскування, ані чарів, — і тут найсмачніші магичні лакоминки в Атланті. Молочні коктейлі «Мідас», що зафарбовують зуби в золотий колір; печиво «Зоряний пил», від якого шкіра відблискує сяєвом; ба навіть найякісніша у світі «Жахлива кава», така гідка на смак, що не просто прокинешся, а й прозрієш. Щойно я заходжу всередину, як ніс уловлює солодкі запахи й мій настрій одразу ж поліпшується.

Я протискаюся між парою гарпій, обережно пригинаючись попід їхніми крилами. Високий еті в кухарському ковпаку буквально гавкає з-за стійки:

—Привіт!

Я махаю рукою у відповідь:

—Привіт, Марко!

Але, відвернувшись, мало не шпортаюся за богарта з гачкуватим носом, що зневажливо дивиться на мене й бурмоче щось про «хамовитих людей», а потім чалапає геть.

Я помічаю Елсі за столиком з іншою ученицею з Бюро, Джулією Фарсайт, що завжди видається сонною через важкі повіки. Я поспішаю до них.

—Ну, — кажу, опускаючись на сидіння навпроти. — Що такого важливого, що перед школою треба було зустрітися тут? Елсі насуплюється.

—Не думаю, що я використала слово «важливо».

—Ти ж чітко вказала, що це терміново.

—Ні, — відказує вона. — Я сказала: «З'явись і глянь». — Дівчина пустотливо посміхається. — Тобто «з'явися і глянь», що в мене для тебе є.

Джулія хихоче.

—Елс... Це вартуватиме мені бездоганного атестата відвідуваності. А ти знаєш, як мама ним переймається. Вона вже навіть місце на стіні підготувала.

—Не хвилюйся, — каже Елсі. — Ведмідь принесе запасний батьків транспортувальник — опинимся в школі за мить. Якщо ми будемо в автобусі, коли той вирушить в Акваріум Джорджії, містер Еймз вважатиме нас присутніми.

—Телепортацію до школи дозволено? — перепитую. — Бо я весь рік їжджу міським автобусом.

—«Дозволено» — це, мабуть, надто гучно сказано? — каже Елсі.

—Наскільки мені відомо, це не дозволено... — додає виспівом Джулія.

Це викликає в мене гримасу.